

Sygn. akt VII P 30/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Ewa Bałtrukowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Z. M.

o zapłatę

postanawia:

uznać się niewłaściwym rzeczowo do rozpoznania sprawy i przekazać ją zgodnie z właściwością Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Południe w Gdańsku – I Wydziałowi Cywilnemu.

/Na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 kwietnia 2013 r., sprecyzowanym pismem procesowym z dnia 22 kwietnia 2013 r. i 13 maja 2013 r., skierowanym przeciwko Z. M. – członkowi zarządu Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., powód J. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 54.109,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Jako podstawę prawną swojego żądania powód wskazał przepis art. 299 § 1 k.s.h.

Zgodnie z art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c., przez sprawy z zakresu prawa pracy rozumie się, między innymi, sprawy o roszczenia ze stosunku pracy lub z nim związane.

W przedmiotowej sprawie powód, powołując się na art. 299 § 1 k.s.h., z uwagi na bezskuteczność egzekucji wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) domagał się zasądzenia od członka zarządu tejże spółki Z. M. należności z tytułu jego stosunku pracy ze spółką zasądzonych uprzednio wyrokiem tut. Sądu Okręgowego - VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt VII P 1/12. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 02 lutego 1994 r. (I PZP 58/93, LEX nr 14979), sprawa o roszczenie ze stosunku pracy byłego pracownika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wniesiona przeciwko członkom zarządu tej spółki na podstawie art. 298 § 1 Kodeksu handlowego (obecnie art. 299 § 1 k.s.h.), nie jest sprawą z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego. W uzasadnieniu tejże uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że między łączącym pracownika ze spółką z ograniczoną odpowiedzialnością stosunkiem pracy a stosunkiem prawnym powstałym na tle art. 298 Kodeksu handlowego nie istnieje żaden związek ani podmiotowy, ani przedmiotowy. Członkowie zarządu spółki nie są bowiem w tym stosunku następcami prawnymi zakładu pracy i ich odpowiedzialność jest całkowicie samodzielna, wynikająca właśnie z tego szczególnego przepisu ustawy. Odpowiedzialność członków zarządu spółki z o.o. z art. 298 k.h. jest szczególnym rodzajem samoistnej (niezależnej od podstaw odpowiedzialności samej spółki), odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu nienależytego prowadzenia spraw spółki, powodującego obniżenie wartości jej majątku i w konsekwencji bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce. Zerwanie związku przedmiotowego

jest tak dalekie, że jak uzasadnia przyjęcie dopuszczalności drogi sądowej dla dochodzenia roszczenia z art. 298 k.h. mimo publicznoprawnego (administracyjnego) charakteru stosunku prawnego, na bazie którego dochodzi do powstania tego szczególnego roszczenia odszkodowawczego. Prowadzi to do wniosku, że sprawa o roszczenie byłego pracownika przeciwko członkom zarządu spółki z o.o. wywodzone na podstawie art. 298 k.h., wobec bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, nie jest sprawą z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 § 1 k.p.c. także w sytuacji, gdy bezskuteczność egzekucji dotyczyła należności ze stosunku pracy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, podzielając stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w ww. uchwale z dnia 02 lutego 1994 r., uznał, że koniecznym jest przekazanie sprawy do wydziału cywilnego jako właściwego do rozpoznania sprawy.

Zgodnie z art. 16 k.p.c. sądy rejonowe rozpoznają wszystkie sprawy z wyjątkiem spraw, dla których zastrzeżona jest właściwość sądów okręgowych. Stosownie zaś do treści art. 17 pkt 4 k.p.c. do właściwości sądów okręgowych należą sprawy o prawa majątkowe, których wartość przedmiotu sporu przewyższa 75.000 zł. Wyjątki od tej zasady nie znajdują zastosowania w sprawie.

Mając na względzie, iż wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie jest równa kwocie 54.109,87 zł, to stwierdzić należy, że właściwym do rozpoznania sprawy będzie Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku. O właściwości miejscowej Sądu decyduje bowiem miejsce zamieszkania pozwanego (art. 27 § 1 k.p.c.).

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 17 pkt 4 k.p.c. i art. 27 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

/Na oryginale właściwy podpis/